

ЕТАПИ ВИЗНАЧЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ ЕНЕРГЕТИЧНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ НЕТРАДИЦІЙНИХ ТА ВІДНОВЛЮВАНИХ ДЖЕРЕЛ ЕНЕРГІЇ

Мусієнко Тетяна

аспірантка факультету соціології та права НТУУ «КПІ»

Теорія державного управління визначає державну політику як курс дій (або утримання від дій - бездій), обраний органами влади для розв'язання певної суспільної проблеми або сукупності взаємно пов'язаних проблем.

Процес творення державної політики у будь-якому напрямку проходить кілька етапів:

1. Усвідомлення проблеми
2. Розробка порядку денного
3. Впровадження політики
4. Моніторинг політики

При не виконанні хоча б одного етапу творення, політика вважається невиправданою. Тобто, по суті, така діяльність (або бездіяльність) не є політикою.

Процес творення державної політики у сфері альтернативної енергетики проходить усі чотири етапи.

Усвідомлення проблеми енергозбереження та енергоефективності світовою спільнотою підтвердила Концепція сталого розвитку. Усвідомлення цієї проблеми, а також питання розвитку альтернативних джерел енергії в Україні підтверджує факт ратифікації Україною Договору до Енергетичної Хартії та Протоколу до Енергетичної Хартії з питань енергетичної ефективності і суміжних екологічних аспектів (1998 р.), а також Кіотського протоколу до Рамкової Конвенції Організації Об'єднаних Націй про зміну клімату (2004 р.)

Встановлення порядку денного у процесі творення державної політики – це етап пропозицій, вивчення й оцінювання різних варіантів вирішення проблеми. Цей етап творення державної політики складається з формулювання альтернатив та прийняття рішення, чим займаються наукові та науково-дослідні центри, адміністративні установи тощо. Провідними науково-дослідними установами у сфері альтернативної енергетики є Інститут відновлюваної енергетики Національної академії наук України, Кафедра відновлюваних

джерел енергії НТУУ «КПІ», Український центр економічних та політичних досліджень імені Олександра Разумкова. Результатами роботи таких державних та недержавних установ є розробка концепцій та програм діяльності Уряду. Наприклад, на базі Українського центру економічних та політичних досліджень імені Олександра Разумкова у 2001 році українській та міжнародній спільноті було представлено Концепцію державної енергетичної політики України на період до 2020. А хто розробляв енергетичну стратегію?

Третім, найважливішим етапом процесу творення політики є її впровадження. Реалізація (втілення) державної політики в життя здійснюється за допомогою специфічних засобів (інструментів).

На думку Тертички В. В., інструментів впровадження державної політики існує близько шестиста. Загалом виділяють чотири групи основних інструментів: інформаційний (збирання, зберігання, надання інформації із застереженнями і консультуванням); фінансовий (економічні важелі впливу); владний (здатність держави дозволяти і забороняти); структурний (використання власних державних організаційних засобів втілення політики в життя).

Етап впровадження державної політики у сфері нетрадиційних та відновлюваних джерел енергії здійснюється за допомогою усіх описаних нами вище інструментів, проте детально розглянемо владний інструмент.

Втілюючи державну політику, державна влада в особі державних органів здійснює через нормотворчу та регулюючу діяльність.

Своєрідним (унікальним і єдиним) інструментом процесу врядування в процесі нормотворчої діяльності є закон. Основним законодавчим нормативно-правовим актом, що має на меті сприяти розширенню використання відновлюваних джерел енергії є Закон України «Про альтернативні джерела енергії». Серед інших законодавчих актів у сфері альтернативної енергетики можна назвати такі, як Закон України «Про альтернативні види палива», Закон України «Про електроенергетику», Закон України «Про теплопостачання» та ін.

Регулятивними інструментами впровадження державної політики є адміністративні методи. До адміністративних методів державної політики у

сфері альтернативної енергетики відносять розроблення та прийняття органами виконавчої влади в межах їх компетенції нормативно-правових актів, державних норм, правил і стандартів, методичних документів щодо використання альтернативних джерел енергії, а також розроблення, затвердження та запровадження норм, правил і стандартів виробництва, передачі, транспортування, постачання, зберігання і споживання енергії, виробленої з альтернативних джерел.

Зокрема адміністративними методами впровадження державної енергетичної політики у сфері нетрадиційних та відновлюваних джерел енергії є стандартизація, сертифікація, видача свідоцтв, ліцензій, дозволів у цій сфері. Провідним органом державної влади у цій сфері є Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері енергетики (НАЕР).

Обов'язок формування та ведення реєстру об'єктів електроенергетики, що використовують альтернативні джерела енергії, а також об'єми відпуску електричної і теплової енергії, виробленої з альтернативних джерел, відповідно Указу Президента України № 1059 від 23.11.2011 року Про Національну комісію, що здійснює державне регулювання у сфері енергетики, покладено на НАЕР.

Отже, процес державної політики України у сфері альтернативної енергетики містить всі необхідні етапи її творення, що дає усі підстави вважати таку політику виправданою, тобто такою, що має місце.